

Mas Alén da Mar

Prólogo

Por [Miguel A. Fernandez](#)

Esta novela non se pode comprender en todos os seus significados xerais e sutís sen que se lle presente ao lector unha descrición do contexto no que a súa creación xurdiu inesperadamente e de súpeto. Como sucede na natureza, onde a creatividade florece das formas máis inesperadas, a descrición adecuada dun ser dado implica progresivamente máis aproximacións a outros seres, e a continuación, unha descrición progresiva de todo o territorio onde se desenvolve e, finalmente –idealmente– a mellor descrición é aquela que introduce a maioría dos aspectos cualitativos de todo o universo que resoan con tal ser.

Aínda que esta novela foi rematada en 2005, ata hai moi pouco tempo non puideron comprender adecuadamente o contexto xeral que favoreceu a súa creación espontánea. Como experiencia creativa, moitos dos elementos que interviñeron neste proceso aínda foron moi misteriosos durante moitos anos para min. Pero foi precisamente este misterio o que me empuxou cada vez máis á necesidade adicional de comprender e adquirir coñecementos en varios dominios; un proceso que na miña vida aínda non foi completamente esgotado.

Ás veces suponse que a primeira novela escrita por un autor sempre é a máis autobiográfica. No caso deste libro, eu diría que o 10% do seu contido é estritamente autobiográfico. Non obstante, esas experiencias autobiográficas, que tiveron lugar dende os 22 anos ata os 24 anos da miña vida, cambiaron completamente a miña visión do mundo, coma se os meus ollos cambiasen radicalmente... E aínda, nese momento, a percepción da miña vida por parte da miña familia e coñecidos non mudaran nada, sendo considerado por eles como centenares de outros estudantes de Enxeñaría Industrial en Vigo... Entón, finalmente, xurdiu unha gran diferenza entre as "experiencias pico" da miña vida e os "vales" ou "mesetas" da sociedade á que se esperaba que eu me adaptase. Esta tensión dentro de min era tan grande e abafadora que me obrigou a crear unha ponte entre ambos dominios, e esa ponte creativa finalmente constituíu esta novela.

Un dos temas centrais neste libro é precisamente as enormes barreiras que existen na nosa sociedade respecto da efectiva materialización de formas novas e creativas de ver o mundo, a partir das condicións prácticas e efectivas nas que vivimos, as cales son principalmente desbotados por forzas e determinismos que a maioría da xente aínda non coñece. Antes dos 22 anos eu mesmo descoñecía a natureza destas forzas, crendo naquel tempo que, en realidade, "o diñeiro era o que move o mundo"... Pero foi a confrontación con tales ideas en que nese momento da miña vida, de súpeto, apareceu no meu camiño Ariadna, unha muller que é a miña principal fonte de inspiración para escribir este libro, e que se atopou con dificultades indescribibles e trágicas á hora de materializa-los seus soños, debido á irrupción

progresiva a todos os niveis dunha forma de relacionarse co mundo que estaba afectando todo.

No seu conxunto, este libro é un intento de honrar a poderosa visión daquela muller. Tal persoa extraordinaria soubo entender intuitivamente as forzas do noso tempo que determinan as realidades humanas, e malia todo, era completamente incapaz de entendelas conceptualmente, ou cómo interactuar eficazmente con eles, a fin de dominalas... Criada nunha familia que é un dos últimos liñaxes da tradición artística existente en Galicia, como nena Ariadna caracterizouse por unha forte intuición e unha capacidade extraordinaria de visión e previsión. Instintivamente foi sempre consciente do seu destino, pero en calquera caso, non se someteu totalmente a tal suposto fatal, polo que a súa loita vital é para min o máis poderoso testemuño de como o feito de loitar contra as forzas da época na que un vive ten un efecto profundo nos ámbitos do intemporal... Polo tanto, a creación deste libro constitúe un dominio particular onde, entre outros, ela produciu un efecto profundo e substancial no mundo, malia que estes cambios se restrinxen a un dominio que se pode calificar de “sutil” ou “invisible”... Estou absolutamente convencido de que ela tivo un profundo efecto tamén nalgunhas outras persoas que a coñeceron durante eses anos. Con todo, o efecto da súa personalidade era tan profunda e impactante en cada un de nós que todos coincidimos en manter a historia da súa vida individual moi ben protexida, lonxe de calquera dominio público ou posible escrutinio, só estimando a súa memoria nos nosos corazóns.

Ariadna nunca foi motivada pola necesidade de fama persoal ou recoñecemento social. En realidade, non concedeu demasiada importancia á súa propia individualidade humana, como se considerase que todos os elementos que transcenden a súa individualidade foran moito máis importantes... Sen dúbida, vivimos nunha época en que o valor social, recoñecemento e prestixio son ligados en gran parte a individualismos e narcisismos de todo tipo, pero no caso de que durante os próximos tempos exista máis receptividade a todas aquelas persoas anónimas cuxas vidas foron alén do mero interese individualista, entón, en vez de concibir respecto de Ariadna esas pegadas humanas que ela non atribuíu demasiada importancia, poيدا ser que se a poida percibir segundo o seu ser esencial, é dicir, coma unha *deusa*.

O Proceso Creativo

Daquela, cando comecei a escribir este libro en 2003, a miña intención era basicamente dar sentido ao mundo no que vivía, o cal só podía percibir constantemente caracterizado polo caos e maila destrución. Tiven a intención de articular a visión de Ariadna o mellor que pui-

den nas condicións particulares que vivín, o que se correspondía a aquelas de Galicia durante os anos 1998-2003. Cando empecei a escribir este libro non tiña a menor idea de como describir o seu punto de vista, e canto máis experimentaba a necesidade de comprender conceptualmente os condicionantes da súa vida, con aínda máis forza unha rebelión de imaxes asumían o control da miña mente, non tendo outra opción que escribir todo o que me viña á mente. Quedei moi sorprendido polo feito de que a miña man comezou a ter unha "vida propia", tanto que a miña caligrafía transformouse abraiantemente durante todo o proceso... A experiencia creativa foi tan increíble poderosa e impactante, que moitas veces sentínme como un "médium"... Canto menos analizaba todos os contidos que se precipitaban na miña mente, máis a narrativa fluía a unha velocidade sorprendente ás páxinas en branco. En realidade, o proceso foi tan impresionante que arriscou facerse tan aditivo como unha droga, e entón tiven que ter moito coidado de "dosificar" de forma adecuada o proceso creativo para que non interrompera os meus estudos de enxeñaría, ou mesmo algúns compromisos sociais ou familiares que tiña nese momento... Aínda trato de entender o que me estaba a suceder durante este proceso e aínda non atopo as palabras. Todo o desenvolvemento da trama da novela sorprendíame máis e máis, ata o punto que me intrigaba mesmo o suspense sobre a miña propia escrita e o resultado da trama e vidas dos personaxes... Aparte dunha boa amiga daquela época que me ofreceu as súas capacitacións profesionais para editar o texto en galego, non puideron falar sobre o proceso creativo con outra persoa, xa que seguramente corría o risco de ser considerado un tolo... E aínda así, finalmente, ao chegar ao final da novela, no só conseguín rematar o libro, pero segundo unha perfecta converxencia e sincronicidade de acontecementos, tamén puideron chegar a min mesmo...

Estas foron as principais características do proceso creativo. O único xeito que me puideron librar da carga creativa foi, polo tanto, remata-la novela. Non tiven opción... Despois de concluída, todos estes impulsos tamén desapareceron, e a creatividade "máxica" tamén desapareceu de súpeto... Teño que admitir que me sentín inmensamente feliz por ter superado o proceso sen ser afogado polo proceso mesmo... En realidade, sempre recordo ese proceso creativo como unha especie de "nacemento" que me liberou de forma creativa dunha tensión interna moi intensa.

Entón alí estaba eu, co manuscrito listo, pensando inxenuamente que me tiña redimido do estraño impulso que me dominara completamente por un par de anos. Case inmediatamente pensei que sería unha boa idea facer que o libro fose publicado, así que enviei o libro a unha das principais editoriais de Galicia, para darlles a oportunidade de que considerasen a

súa publicación. Moitos meses pasaron sen recibir ningún aviso deles, ata que un día chamoume o seu principal editor para acordar unha reunión e discutir o potencial de publicación do libro... Durante a reunión, o editor afirmoume claramente que, naquela época, os lectores de Galicia non estaban interesados nestas cuestións, e que o meu libro tiña o potencial de desencadear "sentimentos de culpa e resentimento no lector", o que, sen dúbida, prexudicaría o seu negocio. Eu entendín estas preocupacións, e sen embargo o editor me dixo que se sentía moi enorgullecido de ter presentado o libro a un dos representantes dos sectores culturais de Galicia, e que este home tiña o libro en gran consideración. Cando oín isto, sentín impresións contraditorias que me fixeron pensar de novo o traxicamente precisos que son os problemas que se presentan na novela, é dicir, o difícil que é "cultivar" na práctica unha nova visión do mundo nas condicións extremadamente específicas de tipo social, económico e político do noso tempo.

Lembro sentirme un pouco decepcionado, pero non tiña máis opción que aceptar a situación. Eu era consciente de que o libro non podería facilmente acadar os lectores, e sen embargo “apuntara” oficialmente ás persoas encargadas da cultura na rexión. En calquera caso, isto tampouco fora moi reconfortante para min... Pero un día recibín unha chamada telefónica daquel representante cultural, dicíndome que él lograra mediar unha intensa colaboración con varias institucións para promover un proxecto que tiña como obxectivo poñer en práctica a visión de Ariadna nunha rexión, Galicia, que ela amaba tan profundamente. O proxecto foi chamado na época "Fondo Natural" e tiña como intención básica a de revalorizar o valor natural, etnográfico e cultural das paisaxes autóctonas de Galicia. Naquel tempo, debo admitir que me sentín eufórico, pensando que finalmente algún esforzo construtivo estaba a piques de ser aplicado e, finalmente alcanzado. A mesma persoa que editou o texto recomendoume participar activamente no proxecto, e entón comecei a involucrarme progresivamente no deseño de algúns detalles do proxecto, aínda que en definitiva, só tiven tempo de participar na elaboración dun texto para producións audiovisuais. Era milagroso pensar que o meu libro puidese xenerar semellante mobilización e entusiasmo. E sen embargo, o proxecto tivo que ser finalmente abortado... Isto foi así, xa que o "Fondo Natural" ameazaba moitos intereses turísticos e económicos, polo que o Goberno galego se viu forzado a cancelar todo o proxecto e, finalmente, asumiu o control de todos os territorios que foran adquiridos anteriormente polo institución financeira (daquela chamada "Caixa Galicia") que financiou completamente o proxecto a través da súa Obra Social. Un dos territorios adquiridos fora a illa de Sálvora, na que existe aínda hoxe, con solitaria forza atemporal, a estatua icónica dunha fermosa serea... E

unha vez máis, traxicamente, sentín na pel a precisión do contido da novela e a veracidade das ideas de Ariadna, e como estaban presentes na vida cotiá un conxunto de forzas misteriosas que impiden a materialización de puntos de vista que van en contra dos intereses individuais. De feito, o interese individualista foi extrema nesa época en España, estaba en todas partes; ás veces tinxida de paranoia, parecía non haber maneira de se librar del. En realidade, semellante “boom” individualista se asemellaba en moitos casos a unha galopante enfermidade de contaxio social... Entón pedín un pouco de axuda, a fin de permitir que a novela fose coñecido por lectores do dominio Anglosaxón, e de novo me din conta que a xente en xeral estaba cada vez máis absorbida por tarefas que potenciaban o illamento da realidade mundana, escapando de calquera responsabilidade que implicase o recoñecemento daquello que estaba a ocorrer máis alá das paredes, como se houboese unha ansiedade pura de escapar... O incremento extraordinario á importancia que se atribuían ás cuestións do máis banal, trivial e sen substancia, era inversamente proporcional á verdadeira gravidade dos cambios externos que ocorrían a tódolos niveis da época. Polo tanto, este ensimesmamento e medo do "mundo exterior" espallábase cada vez máis, sobre todo trala crise financeira de 2007... A ritmos cada vez máis rápidos, a xente comezou a buscar refuxio nos ámbitos virtuais e espectaculares ofrecidos polas canles de televisión, as redes sociais, smartphones e tablets... Entón, de novo, entendín que os procesos descritos na novela eran moito máis reais e poderosos que nunca, en correspondencia co aparente paradoxo que que canto máis fortes eran tales dinámicas na acción, menos atención a xente xeralmente concedía a tales fenómenos...

Persoalmente, fixen todo ao meu alcance para non participar de tales "correntes" porque sabía profundamente as consecuencias que implicaban a nivel persoal e colectivo. Pero certamente non foi fácil ir "contra a marea", especialmente por mor da enorme cantidade de presións sociais, económicas e familiares que tiven que soportar. Non estaba disposto a participar dun xeito de facer as cousas que é intrinsecamente caracterizada pola promoción de actividades moi destrutivas e, polo tanto, varias veces tiven que recorrer a posicións éticas que finalmente ampliaron aínda máis a brecha entre o que eu era como persoa, respecto da miña familia, compañeiros e coñecidos, ata tal punto que eles xa non lograban percibirme... E a continuación, en 2010, vivindo fóra de España, decateime de que eu estaba pasando por exactamente o mesmo proceso perigoso de illamento creativo que Ariadna... Eu sabía que esta situación sería fatal para min, a non ser que eu fixera o esforzo de remedialo... Entón decidín ser "salvado polo coñecemento", é dicir, quixen manter viva a miña visión, e proxectala de forma estruturada e didáctica, sen depender das constricións das institucións, editoriais, pro-

xectos culturais, etc, pero só de min e do meu propio compromiso e responsabilidade. Naquel momento fun xenerosamente axudado e asistido por unha muller americana que como Ariadna, sinte un amor semellante polas flores, a beleza e maila natureza, e en definitiva pensei que era o mellor momento para "vingarme" –por así decilo- e, polo tanto, definir claramente a raíz das forzas que condicionan visible e invisible as nosas vidas. O resultado destes esforzos foron as 1200 páxinas da triloxía de ensaios: "The Solar Warrior" (www.thesolarwarrior.com) que decidín auto-publicar. Tamén os meus volumes filosófica de Operative Traditions se inspiran en gran medida nas intuicións e prácticas aprendidas por min, e que están narrativamente implícitas nesta novela.

Despois de moitos anos podo dicir que puiden identificar e nomear estas forzas. Nesta novela tales forzas son descritas nas súas múltiples interaccións e efectos a nivel local e rexional, aínda que non se asumen como unha categoría específica de pensamento. Se hai un termo apropiado para estas forzas, a expresión máis precisa é amplamente desenvolvida polo filósofo francés Jacques Ellul, ao usar o termo "sistema tecnolóxico", é dicir, tales forzas corresponden a un conxunto complexo de determinismos pertencente a un sistema impersoal de medios técnicos e cibernéticos. Este sistema é alleo a calquera acto humano puramente creativo, e, polo tanto, a natureza das súas accións é estritamente destrutivo a nivel individual e planetario; directa e indirectamente determina a evolución das accións individuais, a ética, a política e a economía... Moi poucas persoas poden imaxinar a existencia dun tal sistema, de xeito que unha negación inevitable emerxe sempre que se enfrontan a natureza irreversible das súas accións.

Este libro é o testemuño dunha loita contra tales forzas. Unha loita que sempre é propenso a fallar cando hai unha falta de coñecemento sobre a existencia dun tal sistema e as profundas consecuencias do uso dos seus medios específicos de poder. Este uso reforza o sentido individualista do ego, pero tamén reforza unha separación progresiva respecto do cosmos que pode ser moi prexudicial; unha separación da vida que ata pode ser mortal, se non adoptamos un punto de vista heroico para superalo.

Para coñecer máis dos meus traballos ou para contactares connigo, accede a miña páxina Web: www.thesolarwarrior.com